

505**FFSC**INTERNATIONAL 505
NATIONAL CHAMPIONSHIP
18th – 24th AUGUST 1984ORGANISED BY
FELIXSTOWE FERRY SAILING CLUB

Lager or Bitter ?

Redan på färjan över började uppladdningen för nappatagen med de blekfetplufsiga bacon-öl karrikatyterna till idrottsmän som kallas engelsmän.

Öl, efter öl sveptes och i botten på dessa glas log två nysolade självsäkra anleten, trygga i förvissningen, att om det gick åt helvete, så var det inte mer med det.

Det är alltid skönt att lämna Göteborg.

Speciellt om vädret i paraplylandet på andra sidan visar sig bestå av 25-gradigt högtryck.

Det är ännu skönare att slippa köra bil i detta land. Klubben låg ca 10 meter från färjeläget, så efter 3 timmar var vi framme. Tält upp och ner. Flera gånger. Till slut hade vi lyckats placera den där jättegylfen så pass vertikalt att den med viss tvekan kunde kallas ingång.

Under hela denna uppvisning i teknisk ekvilibrism iaktogs vi intensivt av flertalet förundrande ögon, som då och då utstötte läten av typ: Oh Dear! Oh No! Look at That! It must be the Swedes! Vi höll masken, vad annat kunde vi hålla? Ställningen var ju redan uppe.

En av åskådarna var vår tältgrannes bullterriervalp Dixie.

Alla blev väldigt förtjusta i denna varelse. Den låg oftast och sov i värmen. Trodde man!

Kom någon däremot inom attackhåll, åkte ena ögonlocket upp och ansågs blängaren "fel", var denna leende torped där direkt.

Varför just vi blivit accepterade vet jag inte. Men när den konstaterat att det var "svenskarna" var budskapet: Okey! ni har min sympati. Passera!

En första seger var vunnen. Vi passerade för en inspektion av puben i klubben. Det är alltid skönt att lämna Göteborg. Two pints of lager please!! Från dessa ölglas kunde sjösättningsområdet och där tillhörande flodmynning beskådas.

Själva stranden bestod av en kraftig sluttning, draperad av små runda stenar. Dessa stenar fungerade tyvärr precis som kullager. I och ur blev därför en väldigt strapatsrik aktivitet, om minst fyra personer och vitnande händer. Sjösättningskärran gick inte att använda.

" För mycket flodhästar, vi var tvungna att gena! "

Tidvattnet var alltid cirka 3 meter som mest. Nådde då upp. Ja till knop förstås. En så där 5-6.

Gubben ja! Han fanns faktiskt. Var någonting på 70 år och seglade fortfarande five då och då. Hade tillbringat 20 år i Kongo och berättade helt fantastiska historier. Vi träffade honom på parkeringen, där han stod och mekade med sin båt. En vacker skapelse från 60-talet. Bommen hade han flyttat upp en bit. Man blir ju lite sliten med åren. Skönt att slippa böja sig så mycket i slagen.

Denne gentleman hade verkligen varit med om mycket! På den tiden var det lite snobbigt att segla på insjöarna. Speciellt då bland de engelska imperialisterna. I dessa fanns det mängder av krokodiler och flodhästar (i sjöarna). Där seglade man alltså! Detta gav upphov till en hel del fantastiska protestförhandlingar.

– Det gick helt enkelt inte att runda pricken! För mycket flodhästar! Vi var tvungna att gena!

– Skitsnack! Vi kom ju igenom bara nån minut tidigare!

Vilka diskussioner, vilka situationer! Ibland bara stannade ekipagen och höjdes en liten bit ur vattnet. Det var bara att hoppas att det var en liten flodhäst det gällde. Oj, oj, oj! (detta fick mig osökt att komma ihåg en rubrik i DN för något år sedan: DANSK SCOUT UPPÅTEN AV KROKODIL" Kommer ni ihåg den?)

Nå, hur kom fiven till Kongo då? Jo, en rik skeppsredare såg prototyper under ett besök i England. Tyckte att den såg trevlig

ut. Beställde 20 stycken. Lade dom på en båt och sålde dom sedan till klubbmedlemmarna för en spottstyver.

– Jolly nice fellow, that chap!!

Den här äldre gentlemannen hade sockersjuka. Han hade också en större segelyacht. När hans fru dött, blev det en hund som fick bli resällskap istället (därmed intet sagt om det kvinnliga könet). Denna hund var tydligen helt fantastisk. Det hände ju ibland att herrn hamnade i koma. Tro det eller ej, men hunden liksom begrep situationen och lyckades på något sätt få stopp på båten genom att slicka husse i plytet och väcka denne till medvetande. Detta hade hänt flera gånger!

Efter det att denna hund blivit skjuten av en galen polis tappade herrn intresset för stora båtar, så nu var det mest five som gällde. Han skulle inte vara med på själva mästerskapet, men väl titta på. Tyvärr blev han sjuk, så vi såg inte mer av honom. Han var känd av lokalbefolkningen och enligt denna hade han verkligen levt ett rikt och spännande liv så här långt.

En sak till. Herrn hade vid ett tillfälle blivit inbjuden av en prins på en resa uppför någon flod i Afrika. Toaletterna på denna pråm var fantastiska.

Det gick verkligen inte att bara hänga ut rumpan inte!

Nej, man gick in i en låda, som sedan hissades ut på en lång arm från pråmen. Därute satt man sedan och dinglade tills det hela var över. Skrek: Okey! Ready! Varpå hela ekipaget halades ombord av en högtidsklädd betjänt!

Denna berättelse innehöll en hel rad andra helt otroliga episoder, åt vilka han hade hjärtligt roligt. Jag är uppriktigt glad över att ha träffat honom.

Tävlande seglare var det fortfarande ont om. Vi passade därför på att träna så mycket vi kunde. Det var mest lager som gick ner, men en och annan bitter stod också i träningshandboken.

" Colclough efteranmälde sig när Turkey kom "

Ett intressant skvaller, som senare visade sig vara sant:

Peter Colclough hade inte tänkt vara med, men när han fick reda på att Turkey skulle delta, efteranmälde han sig och drog iväg med familj och hela rubbet! Vi växte ett par centimeter, när vi insåg att det faktiskt var sant.

90 stycken bidde det till slut. De flesta visste ju vilka vi var, så det blev ett väldigt "hello, how are you!" i början.

Att säga nej till bjud-öl anses inte passande. Trots träningen, lade vi oss därför relativt tidigt i början.

Restaurangen var helt fantastisk! Den indiska förståss! Jag skulle mycket väl kunna tänka mig att åka över enbart för att åter igen få sjunka ner i dess kryddbemängda atmosfär!

Galathea krogen i Köpenhamn hade tills då varit mitt enda stam lokus. Det känns skönt att nu ha fått ett till. Vi spenderade en hel del pund på detta gudabenådade ställe.

Tore Wretman! Tänk om!

En kväll bjöd Peter White med sin fru Wendy, oss på middag. Där fanns den i käften helt otroligt fräcke Bev Moss (med fru). Vi skrattade oss igenom kalvstek, broccoli och hela programmet. Ständigt påpiskade av Bevs helt otroligt fräcka kommentarer till de där städes närvarande flickornas beteende och små anekdoter. Kvällen avslutades som vanligt på klubbpuben och framåt natten gick de flesta av oss in i dimman. Allt ackompanjerat av ett socialt brus, som här hemma snarast skulle betraktas som ett kollektivt vrål, och därför genast förbjudas av socialstyrelsen.

" så som när Kalle Anka försvinner ut ur sig själv "

Nej, nej, nej! Bev Moss har inte kört racerbil, inte heller är han släkt med den som har, nämligen Stirling Moss. Annars fann han naturligtvis genast en hel del gemensamma drag, varav snabbheten på banan kanske var det mest gemensamma.

Bevs fru drack även hon öl i mängder. När jag i något slags välmenande renlevnadsrus och släktets väl patos frågade om hon inte åtminstone ändrat sitt vätskeintag under graviditeten, tittade hon på mig med förstående ögon.

-Jo, naturligtvis! Jag gick över till Guinness så fort jag fick reda på det. Mycket mer näring!

Njursten! Storken! Nej, det kan inte vara sant! Visserligen är England en ö. Och sexualundervisningen sker mest på dass, men en okunskap som denna kunde väl ändå inte vara möjlig?

Jag visste nämligen alldeles bestämt att i Finland rekommenderas Guinness vid njurstensanfall! Jag tillskrev denna absurt uppflammande tankeblixt föga trovärdighet. Stirrade mig stint på

tårna. Detta gav utrymme för den socialt betingade verbala reflexen att braka in, och med ett "how about another one?" bröts den sekundlånga galenskapen, där jag också hann se mig själv flyende ut ur denna Andy Pandy situation, precis så som Kalle Anka försvinner ut ur sig själv, efter mötet med det osannolika i form av en cigarr rökande fågel. Ni vet vilken! Dimma!

BOAT TRIPP!

och alla gjorde sig verkligen besvär för att få oss med, på denna veckans förmodade höjdpunkt.

Förra året hade denna resa bjudit på helt otrolig allsång och stämning. Vacker natur med ett besök på en pub och ännu mer allsång. När till och med engelsmännen tyckte att det var ju väldigt vad vi sjöng!, kan ni ju tänka er vad det hela handlade om. Förväntningarna var minst sagt uppskruvade.

Tyvärr blev detta evenemang ett stort fiasko. Färjan var för liten. Den stannade inte vid någon pub. Det blev kallt och den öl som fanns ombord tog slut direkt. Framförallt blev det också tvärmörkt. Så där åkte vi i trängseln och stirrade ut i mörkret med en allsång som frusit fast. Allt kom liksom av sig.

Väl inne i de väntande bussarna på väg tillbaks till klubbpuben, var det någon som försökte dra igång nån slags motsvarighet till drängen. Denne någon sjöng med samma inlevelse som jag kan tänka mig att Lars Werner skulle lägga ner i en uppläsning av börsnoteringarna. Till slut hörde han sig själv och höll käften. Nåväl, detta var enda plumpen och deras besvikelse blev avstamp för en hel del fnissande från vår sida.

" Sitt på maten när du inte äter "

Nämnas bör kanske att denna lek startade efter ölhävar tävlingen. Jovisst gjorde vi så här hemma också. Men vodka istället för öl och 50 varv! Den frågande skakade på sitt, medan jag nickade med mitt.

Vädret hade under hela veckan varit varmt och soligt. Ossie Stewart återupprättade föreställningen om paraply landet, genom att hiva gratis öl över populasen. Ett käckt och uppskattat initiativ.

En aktivitet före ölen var "golfboll över floden". Jag vet inte hur långt det är dit över, men tillräckligt för att bedömas som klart

omöjligt. Jodå, visst hade någon lyckats för något år sedan, men intresset för denna tävling var måttlig, ända tills en mindre båt kom tuffande en bit ifrån.

De två herrar som förde denna farkost, hade inte uppmärksammat vad som var i görningen. Intresset steg dramatiskt och precisionen och kraften i utslagen ökade markant. Till slut blev välploppandet och det horisontella hagel dessa herrar utsattes för alltför märkbart och de lyckades precis gira undan den direkt dödliga skottsektorn. Intresset avtog efter denna gir och ersättandet av den förlorade vätskemängden tog över.

Mat serverades och bra sådan. Kön var lång och det tog sin tid. Ebbe hade lyckats sno åt sig ett par förträffliga köttbitar, satte sig ner för att avnjuta dessa. Runt i lokalen vandrade en äldre herre, vars uppgift var att tömma askfat och plocka upp papptallrikar. Till allas förvåning tog denne herre, efter att ha tömt dom på bordet stående askfaten, tag i den av E.Rosén kulinariskt anrättade tallriken och under allas förvånade tystnad hävdades hela härligheten i plasticsäcken. Mannen försvann och ingen begrep någonting. Så kan det gå när man är utomlands! Sensmoral: Sitt på maten, när du inte äter! Yes, why not! lager please!!

Så blev det då prisutdelning. Ett hiskligt buande och vrålande hela tiden. Avbrutet av känslomättade och obscena tal till tävlingsledning och medtävlare. Mycket trevligt!

Dagen efter hade vi gått om tid på oss innan färjan skulle gå. Strosade runt och sade adjö till folk och tackade för en verkligt trevlig vecka. Många påpekade att EM-85 kunde bli någonting alldeles speciellt. Vackert beläget, fina vågor, bra vind och festivitas av ett sällan skådat slag.

Dom är verkligen angelägna om att få dit så många utlänningar som möjligt, så se till att boka i skallen redan i vinter! Kan ni inte vara med, så åk åtminstone till deras mästerskap!

Personligen anser jag att minst ett av dessa kör borde stå högst upp på listan inför säsongen -85.

" Full koncentration varenda sekund och lagom förbannad "

Yes! why not! I will have a lager. And please also one of those peanuts packages, thank you!

Engelska båtparken var mycket fräsch, med många nya båtar och en hel del nytt folk med ambitioner. Resultatmässigt hade vi räknat ut att rent matematiskt skulle vi komma tvåa. Men dom skulle verkligen få jobba för att hålla oss där.

Med "dom" menas Peter Colclough & Harold Barnes. Dessa kommer framledes att förkortas P/H.

Spänningen fanns där ändå. Differentialkalkyler har nämligen aldrig riktigt kunnat imponera på mig. Havsbanda och ca. 7-8 meter djupt. På sina ställen grundade det upp och kunde man komma på ett sådant, ökade strömmen en hel del. Botten var av typ "vandrande", så möjligheten att veta var dessa grunda områden fanns var noll. De lokala seglarna visste naturligtvis var, men lyckades aldrig bevisa det.

Vindarna var varierande i styrka (ovanligt va?). Mest mellan och lätt, men även två relativt hårda. Tyvärr drog dimma in över området flera gånger. Ibland försenades starten flera timmar. Tiden ägnades då åt båtblängning och ljug i största allmänhet. Peter C tränar ingenting, utan går helt på rutin och nöje. Däremot är han väldigt intresserad av att testa nya material. Främst då master och segel. Båten är byggd i Kevlar. Lätt och styv. Några planer på FD, eller något annat njutningsmedel än five, var inte aktuellt. Förmodligen åker dom till Japan nästa år. Dom var en aning besvikna på resultatet vid VM i Grömitz, men med deras avslappnade inställning spelade det inte så stor roll.

Dom andra då? Hur kändes det att vara till exempel Milanes/Labett? Veta att man är väldigt duktiga, men ändå alltid få stryk av P/H trots all träning och material testande. Får man inte komplex av sådant?

Visst finns det väl där någonstans i bakhuvudet, men inte på det sättet att dom mer eller mindre ger upp på förhand. P/H seglar helt enkelt i en klass för sig själva.

Milanes/Labett var därför väldigt glada efter att ha vunnit andra seglingen.

Kanske inte så mycket p.g.a. spiken, utan just därför att dom var före P/H (3:a).

Det märktes tydligt att de flesta verkligen ville att vi skulle lyckas få ner P/H till jorden. I England är han helt överlägsen.

Det spelade ingen roll om det var svenskar som lyckades, bara någon gjorde det, någon gång!

Gudarna skall veta att det inte är lätt. För att lyckas måste man runda upp före eller just i häcken, annars är det kört. Segla med full koncentration varenda sekund och vara så där lagom förbannad hela tiden.

" Turkey riktigt morrade... "

Det var därför en kick när vi märkte att vi var rätt förbannade och ofta rundade upp i närheten och två gånger före. Han fick helt enkelt jobba för att hålla oss där. Jag kommer inte ihåg hur varje kör gestaltade sig, så lite lösryckta bitar får duga.

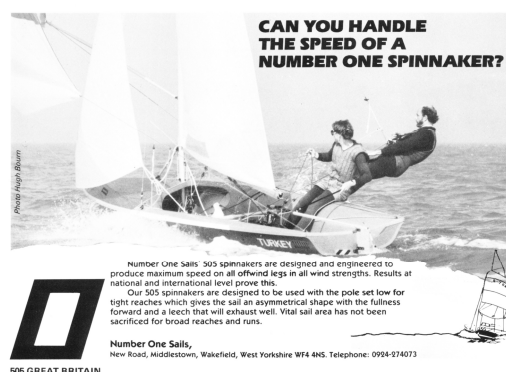
I ett mellanvindskör var vi just i häcken på dem hela första varvet. Lyckades genom ett par smarta slag ta oss förbi, för att få dom där under nästa. Så var det då deras tur att vara smarta, lagom till målgången. Som sagt! Två gånger var vi före vid första korken.

Första gången fastnade spinnaker-nedhalet i 7-8 m/s varpå vi fick två små spinnakrar istället för en stor. Milanés gick förbi och P/H kom ifatt. Lyckades dock hålla dom bakom oss hela resan runt.

Den andra gången var i sista seglingen. Vi hade faktiskt bestämt oss för att nu djävlar skulle det bli åka av! Det måste gå! Vinden ökade under första kryssen från 5-6 till 9-10 m/s. Vi var väldigt koncentrerade och Turkey riktigt morrade sig fram. Trots att vi förseglat oss var vi först runt korken. P/H ca. 50 meter efter med 5 båtar emellan. Nu djävlar!!

Eftersom P/H inte kunde segla sin egen väg i början hade vi en lucka på 100 meter vid gippen. Höll undan bra ända till 50 meter före kryssen. P/H nu tvåa. Nej! Ingen luft. Stannar upp och riktigt känner hur den där mossgröna saken kommer närmre och närmre. Rundar med 10 m tillgodo och lyckas dra ifrån inför länsen. Sjön hade nu blivit grov. P/H:s favoritföre på länsar. Dom tog nu in hela tiden trots att vi verkligen arbetade frenetiskt för att hålla undan. Till slut var vi bredvid varandra och då tog liksom psyket ut sitt. Dom fick 20 m till kryssen, vilka vi lyckades knapra in till slörarna. 3:e slören var för brant för spinnaker, dessutom blåste det nu mer än ordentligt.

Men just före rundningen satsar P/H. Hissar blåsan, gippar perfekt, men får direkt problem att hålla båten och tvingas att gå

långt under märket. Därför beslutar vi oss för att segla högt utan spinnaker och om möjligt hissa senare. Tyvärr skulle vårt beslut komma att visa sig vara felaktigt. Vinden vrider tillbaks och nu befann vi oss alltså för högt utan blåsa, medan P/H dundrade iväg rakt på korken med spinnaker. Loppet var kört. Det kändes för djävligt! Efter allt kämpande, tvåa igen.

Det här köret var väldigt intensivt hela tiden. Därför kommer jag ihåg det väldigt väl.

En riktig genomkörare var det och eftersnacket i duschen var laddat. Det hade hänt en hel del överallt i fältet.

Duschrummet ja! I detta fanns ett slags mangel, som vevades för hand. Avsett för blöta kläder. Milanese hade fastnat med sina och står och sliter och svär över denna jädrans manick, när Bev kommer in. Ur hans synvinkel ser det ut som om det är Phils kuk som har fastnat.

" Orgasmen pågår flera minuter.. "

Han faller ett par otroligt förlösande kommentarer om peniskomplex och storhetsvansinne, som får hela rummet att explodera av skratt. Tröttheten tar ut sin rätt och folk verkligen skriker rakt ut när spänningarna efter ansträngningarna släpper. Ett duschrum fullt av världsmästare och andra toppseglare, som bara vrålar av skratt. Helt fantastiskt! Den här orgasmen pågår flera minuter. Efteråt är alla avslappnade och rensade. Fantastiskt! Ni skulle ha hört! Ni skulle faktiskt ha varit med. Ja varför i hela friden var ni inte det??

Sammanfattningsvis om seglandet:

Engelsmän är ofta pekgubbar. Rundningarna vid första märket var ofta mer än tät. Engelsmännen använder mer och mer Alverbank segel, gjorda av Clive Robinson. Nästan alltid samma fyra båtar i toppen. P/H och vi var snabbare än de andra på undanvindarna.

Många nya duktiga förmågor som satsar, bl.a. Martin Jones/Colin Turner, som tidigare toppat i Fireball.

Peter White/Bev Moss seglade otroligt fort i fem minuter under sista seglingens sista kryss. Hade dom hittat en sandbank? Vi lyckades faktiskt få stopp på P/H under en halv slörs luffningsduell. Någonting som tydligen inte hänt i England under de senaste 10 åren. Det undrades: Hur gör man? Engelska seglare undrade varför inte fler svenskar var där? Det gjorde vi också!

Att segla five i England är mer än bara segling. Dave White lyckades på något underligt vis fånga en fisk med hjälp av rodret. Den måste ha simmat in mellan bladet och övre beslaget, när han tog av det vid stranden. Mycket osannolikt! Tidvatten effekterna är lika roliga att beskåda varje gång. Alltid är det någon som inte hinner undan!

Kvar var nu bara Games Night och Price Giving:

Är det någonting engelsmän är bra på, så är det att hitta på lekar, där öl fyller en central roll. En av de roligare gick ut på att, först svepa en pint öl, ta tag i en kvast och hållandes sig själv i denna, så fort som möjligt snurra 10 varv. Därefter springa 10 meter i en korridor av skrikande supporters, sätta sig på en stol och sedan tillbaks, så fort som möjligt (om möjligt). 10 man i varje lag.

Det här låter kanske inte så svårt, men det är förunderligt vad snurrandet kan göra åt balanssinnet! I början förstod man ingenting. Det första paret sprang med full fart rätt ut bland publiken. Andra kastade sig handlöst ner 1 meter från stolen! En del försökte till och med springa åt helt motsatta hållet! Somliga tappade räkningen på varven och bara snurrade och snurrade, tills dom rasade samman.

" Inga hajar. Bara en sån sak! "

Det är helt enkelt förbannat trevligt over there! Inga hajar! Bara en sån sak!

Segling är mentalt krävande. Detta skulle tydligt komma att bevisas av en episod på färjan hemåt. Väl ombord riktigt värkte det i kroppen efter en veckas tältande och seglande. En bastu var vad som behövdes! Iväg och hämta nyckel! Vi var klart först där och njöt redan av värmen. Av med kläderna och in i bastun, var den nu var.

Ja, var va bastun?

Där fanns ju bara två duschar, och en röd branddörr!

Konstigt! och ändå stod det bastu på skylten utanför! Aha! bakom branddörren! Nu vidtog ett tiotal minuter långt försök att öppna denna dörr. Handtag fanns inte utan istället en åt alla håll vridbar kläpp av något slag. Enkelt! det gällde naturligtvis att vrida denna kläpp, till det läge där det sa knäpp, för att sedan träda in i saligheten. Med stigande förtvivlan och allt

våldsammare rörelser, försökte jag förgäves hitta knäppet. Rörelserna övergick så småningom till direkta attacker mot detta röda hånflin!

Långsamt stegrades misstanken om att vi gått fel, eller någonting sådant. Kanske var det bara en vanlig branddörr då? Övertygad blev jag inte förrän Ebbe genomgått samma händelseförlopp som jag själv.

Tysta och heligt förbannade över världens orättvisa, tvgade vi våra trötta kroppar. Under påklädandet kom två danskar in i lokalen.

– Halv fjärs sa den ene. – I va dajeli! sa den andre. De klädde av sig. Som medmänniska och nordisk granne ville jag förskona dem från det lidande vi just fått utstå och påpekade, att nog var det underligt att det inte fanns någon bastu här. Trots att det på skyltar stod att det fanns det visst det!??

– Jo, nog är det bastu här! sa danskarna (på danska).

– Nä! sa jag. Vi har letat rätt länge och det finns faktiskt ingen! Det är bara dom här två duscharna!!

Danskarna tittade på varandra, skakade på huvudena och gick in i den 70 m2 stora bastun.

Det kallas visst skjutdörr "det där"!!

Skit dörr tänkte jag!

Sensmoral: Drick inte för mycket lager! man blir ändå bara bitter!!

Olle W

Resultat (10 först placerade av 84 deltagande båtar/besättningar)

Helm / Crew	T/U								No	One
	Race	R1	R2	R3	R4	R5	R6	Disc.	Disc.	
1. Peter Colclough/Harold Barnes	1	1	(3)	1	1	1	1	6.75	3.75	
2. Ebbe Rosén/Olle Wenrup	4	2	2	(7)	2	2	2	17.00	10	
3. Phillip Milanes/John Labett	2	(9)	1	2	4	4	4	23.75	14.75	
4. Peter White/Bev Moss	8	4	4	(9)	3	3	3	26	17	
5. Clive Robinson/Malcolm Swallow	10	8	5	6	11	6	(19)	55	36	
6. Chris Lewis/Andy Gray	6	6	10	14	7	(16)	6	59	43	
7. Martin Jones/Colin Turner	RET	11	7	4	16 (DIS)	9	139	47		
8. Dave White/Adam Bowers	RET	5	17	18	(24)	10	8	82	58	
9. Rob Napier/Matthew McCloughlin	18	18	24	13	5	9 (RET)	150	69		
10. Andy Gilmour/Nigel Squirrell	19	21	(30)	17	10	8	14	100	70	

För en komplett resultatlista, [klicka här!](#)